

Arrest

nr. 255 976 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U verklaart geboren en opgegroeid te zijn in het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam in de provincie Laghman. U ging naar school en stelt nooit gewerkt te hebben in Afghanistan. U verzorgde de koeien van uw familie en bracht hen gras. U verklaart dat acht jaar geleden uw vader (...) gedood is door de taliban, alsook dat uw grootvader ontvoerd is, naar aanleiding van het feit dat uw oom (...) (O.V. X; CG X) de overheid informatie had verstrekt over de taliban. De taliban kwam drie of vier dagen later naar uw huis waarbij ze uw vader doodschoten en uw grootvader

ontvoerden. Uw grootvader is sindsdien vermist. Uw oom (...) vluchtte naar België en diende hier op 6 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2013 kende het CGVS uw oom de subsidiaire beschermingsstatus toe. Na het vertrek van uw oom uit Afghanistan verhuisde u en uw familie naar het huis van de schoonouders van (...), dat eveneens in Shalatak gelegen is. De problemen met de taliban duurden echter voort en als u het huis verliet werd er naar u verwezen als de neef van (...). De taliban kwam daarop een zeven of achttal keren naar het huis van de schoonouders van (...). Ze kwamen daarbij het huis binnen, waarbij ze uw moeder sloegen, alsook de schoonvader van uw oom, (...). Uw moeder verstopte u tijdens deze bezoeken van de taliban onder meer in de broodoven en tussen de matrassen. Op een nacht was u samen met (...) buiten toen de taliban kwam en (...) in het been schoot. Uw moeder besliste daarop dat uw aanwezigheid iedereen in gevaar bracht en dat u Afghanistan moest verlaten. Twee of drie dagen na het schietincident waarbij (...) gewond raakte verliet u, in 2018, Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland naar België waar u op 20 februari 2019 toe kwam. U diende twee dagen later, op 22 februari 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verzoek legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw Belgische medisch dossier neer. Tevens maakte u op 14 april 2020 uw opmerkingen over aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud.

Op 4 mei 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U was er immers niet in geslaagd uw identiteit en leeftijd ontegensprekelijk aan te tonen. U wist verder uw familieband met (...) allerminst aannemelijk te maken, wist allesbehalve te overtuigen met betrekking tot uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan en bovendien bleek uw relaas weinig geloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en legde in het kader van deze procedure nog een kopie van uw medisch dossier in België neer, alsook een brief van het Agentschap Integratie en Inburgering. Op 26 oktober 2020 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 19 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar de motieven zoals u die voorheen had uiteengezet en herhaalde afkomstig te zijn uit Shalatak (district Mehtarlam, provincie Laghman). U hield vol dat bovenstaande persoon wel degelijk uw oom was en zou vernomen hebben dat de taliban nog steeds op zoek naar u zouden zijn. Ter staving van uw tweede verzoek legde u de originele taskara (identiteitsbewijs) neer van uw oom, kopieën van de taskara's van uw grootouders alsook een bundel medische documenten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en neergelegde stukken is immers gebleken dat u bepaalde medische en/of psychische problemen leek te hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er (onder meer) geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde verblijf in Shalatak (Mehtarlam, Laghman). Evenmin slaagde u er in uw vermeende familieband met deze 'oom' aannemelijk te maken en legde u weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw identiteit, leeftijd en relaas. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In haar arrest van 26 oktober 2020 bevestigde de RvV voorgaande beslissing. U ging niet verder in beroep en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.**

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, moet immers wederom worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De **verklaring** dat u aldus wel degelijk afkomstig zou zijn uit Shalatak, (...) alsnog uw oom zou zijn en de taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn, voegt dan ook niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden op uiterst omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst, noch aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook niet ernstig. Als verschoning voor uw gebrekkige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek, meer bepaald omtrent het aantal kinderen van uw oom (u meende immers foutief dat uw oom reeds in Afghanistan vier kinderen had), haalt u aan dat uw vermeende oom tijdens zijn gehoor op het CGVS slechts twee kinderen zou hebben gehad en er "nadien nog twee kinderen bij kwamen". Volgens uw telling zou hij aldus heden weldegelijk vier kinderen hebben, echter dient te worden vastgesteld dat uw vermeende oom destijds helemaal alleen een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, hij destijds inderdaad slechts twee kinderen zou hebben gehad, doch deze toen allebei in Afghanistan verbleven. Waarom u dan alsnog tijdens uw eigen gehoor verklaarde dat uw vermeende oom vier kinderen heeft en **vooral** dat u met alle vier zou hebben samengewoond in Afghanistan, raakt kant noch wal (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 4 maart 2020, p. 12). Hoe dan ook betreft dit louter een post-factum verklaring die u allerm minst wist te staven en bijgevolg niets meer dan een blote bewering blijkt. Volledigheidshalve dient bovendien te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het CGVS geenszins in staat bleek om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande uw vermeende oom en uw verklaringen niet louter op dit ene punt weinig overtuigden. U toonde verder op geen enkele manier aan waar het CGVS in haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel.

Met betrekking tot de **documenten** die u neerlegde en waarmee u uw herkomst en familieband tracht aan te tonen, dient te worden vastgesteld dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben. Zij vermogen slechts een plausibel relaas kracht bij te zetten, doch kunnen geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien dient opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de graad

van corruptie aldaar, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Wat er ook van zij, de taskara van uw oom en die van uw grootouders, ofschoon die laatste slechts kopieën zijn, zouden hoogstens de identiteit van de personen in kwestie kunnen staven, doch niets meer. Dergelijke stukken zeggen geenszins iets over uw eigen identiteit, noch over uw verblijfplaatsen doorheen de afgelopen jaren. Evenmin blijkt hieruit ook nog maar enige familieband. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u uw vermeende oom, van wie u klaarblijkelijk dacht dat hij vermist was, plotseling uit het niets zou ontmoeten in een moskee in Antwerpen. Te meer deze persoon in Luik zou wonen, lijkt een dergelijke gang van zaken net iets teveel van het goede.

Tot slot wenst het CGVS evenzeer te benadrukken dat u opnieuw melding maakte van medische problemen, hiervan ook opnieuw een aantal documenten neerlegde, doch deze zoals eerder opgemerkt geenszins als verschuiving kunnen gelden voor uw vage, weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen. Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, zijn uw gezondheidsproblemen bovendien vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Ingevolge artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.6. Verzoeker geeft aan dat in de beslissing wordt gesteld dat aan verzoeker in het verleden steunmaatregelen werden verleend en is van mening dat de verwerende partij dit bij iedere asielaanvraag moet nagaan. Volgens verzoeker is een verwijzing naar het verleden een bewijs van onzorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing luidt wat betreft de bijzondere procedurele noden in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen en neergelegde stukken is immers gebleken dat u bepaalde medische en/of psychische problemen leek te hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Hieruit blijkt afdoende dat ook in onderhavig verzoek werd nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor procedurele steunmaatregelen. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen

elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er concrete aanwijzingen zijn die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling naar de bijzondere procedurele noden.

2.7. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas, herhaalt afkomstig te zijn uit het district Mehtarlam in de provincie Laghman, wijst er opnieuw op dat de persoon waarvan in zijn eerder verzoek sprake was wel degelijk zijn oom is en stelt dat de taliban nog steeds naar hem op zoek is.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er (onder meer) geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde verblijf in Shalatak (Mehtarlam, Laghman). Evenmin slaagde u er in uw vermeende familieband met deze 'oom' aannemelijk te maken en legde u weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw identiteit, leeftijd en relaas. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en verzoek raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In haar arrest van 26 oktober 2020 bevestigde de RvV voorgaande beslissing. U ging niet verder in beroep en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. **Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.***

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, moet immers wederom worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

*De **verklaring** dat u aldus wel degelijk afkomstig zou zijn uit Shalatak, (...) alsnog uw oom zou zijn en de taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn, voegt dan ook niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden op uiterst omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst, noch aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook niet ernstig. Als verschoning voor uw gebrekkige verklaringen in het kader van uw eerste verzoek, meer bepaald omtrent het aantal kinderen van uw oom (u meende immers foutief dat uw oom reeds in Afghanistan vier kinderen had), haalt u aan dat uw vermeende oom tijdens zijn gehoor op het CGVS slechts twee kinderen zou hebben gehad en er "nadien nog twee kinderen bij kwamen". Volgens uw telling zou hij aldus heden weldegelijk vier kinderen hebben, echter dient te worden vastgesteld dat uw vermeende oom destijds helemaal alleen een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, hij destijds inderdaad slechts twee kinderen zou hebben gehad, doch deze toen allebei in Afghanistan verbleven. Waarom u dan alsnog tijdens uw eigen gehoor verklaarde dat uw vermeende oom vier kinderen heeft en **vooral** dat u met alle vier zou hebben*

samengewoond in Afghanistan, raakt kant noch wal (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 4 maart 2020, p. 12). Hoe dan ook betreft dit louter een post-factum verklaring die u allerm minst wist te staven en bijgevolg niets meer dan een blote bewering blijkt. Volledigheidshalve dient bovendien te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het CGVS geenszins in staat bleek om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande uw vermeende oom en uw verklaringen niet louter op dit ene punt weinig overtuigden. U toonde verder op geen enkele manier aan waar het CGVS in haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel.

Met betrekking tot de **documenten** die u neerlegde en waarmee u uw herkomst en familieband tracht aan te tonen, dient te worden vastgesteld dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben. Zij vermogen slechts een plausibel relaas kracht bij te zetten, doch kunnen geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien dient opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten, gezien de graad van corruptie aldaar, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Wat er ook van zij, de taskara van uw oom en die van uw grootouders, ofschoon die laatste slechts kopieën zijn, zouden hoogstens de identiteit van de personen in kwestie kunnen staven, doch niets meer. Dergelijke stukken zeggen geenszins iets over uw eigen identiteit, noch over uw verblijfplaatsen doorheen de afgelopen jaren. Evenmin blijkt hieruit ook nog maar enige familieband. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u uw vermeende oom, van wie u klaarblijkelijk dacht dat hij vermist was, plotseling uit het niets zou ontmoeten in een moskee in Antwerpen. Te meer deze persoon in Luik zou wonen, lijkt een dergelijke gang van zaken net iets teveel van het goede.

Tot slot wenst het CGVS evenzeer te benadrukken dat u opnieuw melding maakte van medische problemen, hiervan ook opnieuw een aantal documenten neerlegde, doch deze zoals eerder opgemerkt geenszins als verschuiving kunnen gelden voor uw vage, weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen. Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw medische situatie, zijn uw gezondheidsproblemen bovendien vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan dit als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd worden. Ingevolge artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”.

Met de argumentatie dat hij wel een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals blijkt uit zijn verklaringen die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd, plaatst verzoeker de voorgaande concrete en pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht. Daar waar verzoeker de door hem aangehaalde problemen herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Met het argument dat hij identiteitsbewijzen heeft voorgelegd die de familieband met zijn oom aantonen en dat nagelaten werd hiermee rekening te houden kan hij de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

De Raad oordeelde in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming desbetreffend nog als volgt:

“Aangaande de familieband met zijn vermeende oom A. merkt verzoeker in het verzoekschrift nog op dat deze persoon meerdere fouten heeft gemaakt tijdens diens persoonlijk onderhoud en desalniettemin internationale bescherming verkreeg. Er dient in dit verband vooreerst te worden benadrukt dat verzoeker, gelet op de veelheid aan vage, tegenstrijdige en zelfs lacuneuze verklaringen aangaande zijn vermeende oom A. (en diens (schoon)familie) en dit ondanks het feit dat deze persoon een cruciale rol speelt in verzoekers vluchtrelaas, de familieband met A. niet aantoot. Met het louter volharden in zijn

verklaringen aangaande het aantal kinderen die A. volgens hem zou hebben en de argumentatie dat A. hierover foutieve en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd, brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Verzoeker laat bovendien ook op heden na om enig document bij te brengen om deze familieband te staven. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Overigens blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande A. (zie administratief dossier, map 'Documenten') dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend maar dat de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande de voorgehouden problemen met de taliban."

Wat betreft de in onderhavig verzoek neergelegde documenten kon de verwerende partij terecht opmerken dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben en geenszins de geloofwaardigheid van een, *in casu*, ongeloofwaardig relaas kunnen herstellen. Dergelijke stukken zeggen bovendien geenszins iets over verzoekers eigen identiteit, noch over zijn verblijfsplaatsen doorheen de afgelopen jaren. Evenmin blijkt hieruit enige familieband.

Het argument dat de verklaringen van zijn oom inzake de samenstelling van zijn gezin geen reden mogen zijn om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, kan evenmin volstaan. Reeds van bij verzoekers eerste verzoek om bescherming werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen desbetreffend niet geloofwaardig zijn. Waar verzoeker er in zijn tweede verzoek op terugkomt met de stelling dat zijn oom thans vier kinderen heeft, kan hij de gedane vaststellingen niet verschoonen noch verklaren zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing.

De stelling dat zijn raadsman in meerdere dossiers heeft vastgesteld dat de erkende vluchtelingen de samenstelling van het gezin anders voorgesteld hebben, is niet meer dan een bewering. Overigens dient elk verzoek om internationale bescherming op individuele merites beoordeeld te worden. Dat verzoeker er geen belang bij heeft om over deze kinderen niet de waarheid te vertellen, verschoont noch verklaart de gedane vaststellingen. Evenmin kan dit volstaan om de betwiste familieband aan te tonen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn psychiatrische problemen en zijn medisch dossier kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat deze documenten geenszins als verschooning kunnen gelden voor verzoekers vage, weinig overtuigende en tegenstrijdige verklaringen.

De Raad oordeelde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds als volgt: *"In zoverre verzoeker nog beargumenteert dat hij erg ziek is en zware aanvallen kreeg waarvoor hij regelmatig medicijnen slikt, dat men "geen dokter of psychiater [hoeft] te zien om te beseffen dat de ontwikkeling van een dergelijke persoon anders is dan de personen die niet aan deze ziekte leiden" en hij hiertoe verwijst naar de kopie van zijn medisch dossier (verzoekschrift, stuk 3 en administratief dossier, map 'Documenten'), dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het medisch dossier slechts kan blijken dat hij last heeft van niet nader gespecificeerde aanvallen, waarvoor hij medicatie heeft gekregen. In dit verband werden er in hoofde van verzoeker steunmaatregelen toegekend in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald werd hem de kans geboden om extra pauzes in te lassen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 4 maart 2020, p. 3). De Raad merkt voorts op dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, uit het medisch dossier geenszins kan blijken dat verzoeker een ontwikkelingsstoornis, dan wel andere ("zware") (psycho-)medische problemen zou kennen. Dit wordt overigens bevestigd door verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij hij, gevraagd of hij behoudens de toevallen waarvan hij spreekt nog andere mentale gezondheids-, slaap-, concentratie- of andere problemen kent, aangeeft dat dit niet het geval is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Evenmin kan uit het medisch dossier blijken dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem zou verhinderen om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De voorgelegde medisch verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekers verklaarde (psycho-) medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het*

Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, in casu een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoeker legde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming opnieuw medische documenten neer, doch deze zijn voor een groot deel dezelfde als degene die hij eerder neerlegde en die beoordeeld werden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

In de bijkomende documenten die verzoeker neerlegt, is er eveneens sprake van niet nader gespecificeerde aanvallen die verzoeker krijgt, waarvoor hij medicatie heeft gekregen.

Uit het medisch dossier kan echter geenszins blijken dat verzoeker een ontwikkelingsstoornis, dan wel andere (“zware”) (psycho-)medische problemen zou kennen.

Evenmin kan uit het medisch dossier blijken dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem zou verhinderen om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De voorgelegde medisch verslagen vermogen dan ook niet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen en geen van de elementen in deze attesten zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Derhalve kan de Raad geen nieuwe elementen ontwaren.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn laaggeschooldheid en de brief van het “Agentschap Integratie”, wordt opnieuw verwezen naar wat de Raad desbetreffend stelde in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming:

“ Verzoeker beargumenteert voorts uitvoerig in het verzoekschrift dat hij laaggeschoold is en dat hij de zaken niet snel kan vatten, hetgeen volgens hem ook blijkt uit de aan het verzoekschrift gevoegde brief van het Agentschap Integratie & Inburgering d.d. 20 april 2020 (verzoekschrift, stuk 4). Hij refereert hiertoe aan passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud en meent dat hieruit kan worden afgeleid dat hij “zeer traag” is en de meeste vragen niet correct begrijpt. De Raad benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet kan verklaren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke capaciteiten beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn directe (leef-)omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst, dan wel over leden van zijn familie of aangaande de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in Afghanistan. Hoewel verzoeker zich, geconfronteerd met tegenstrijdigheden, vaagheden of onaannemelijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud soms verschuilt achter onbegrip, hypothetische tolk- en/of concentratieproblemen, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud wel degelijk dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct kan antwoorden op dergelijke elementaire kennisvragen over Afghanistan, het dagelijks leven in zijn beweerde regio van herkomst, de (schoon)familie bij wie hij zou hebben verbleven, alsook zijn vluchtrelaas, wat niet het geval bleek te zijn.”.

Verzoeker brengt aldus geen nieuwe elementen bij.

Met het verweer dat hij gezien zijn leeftijd, mentale problemen en laaggeschooldheid voldoende kennis heeft over zijn regio van herkomst weerlegt noch verschoont hij de gedane vaststellingen.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende rapporten over de situatie van terugkeerders naar Afghanistan, kan evenmin volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke.

Gezien verzoeker, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde en aflegt over en geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) en herkomst voor zijn komst naar België en op zijn persoonlijke situatie, achtergrond en problemen, toont hij namelijk geenszins een band aan tussen de voormelde situatie en zijn persoon en maakt hij het onmogelijk om in

te schatten waar en in welke omstandigheden hij terecht zou komen. Verzoeker maakt het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, zodat zijn verwijzing naar de situatie (onder meer de veiligheidssituatie en de situatie voor personen die terugkeren) in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst niet dienstig is en hij hiermee geenszins kan volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit “§ 39 van *Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*” licht hij niet *in concreto* toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

De Raad onderstreept dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom de door verzoekende partij bijgebrachte elementen niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.8. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF